

LBDIS

We know
books

JULIA QUINN

BRIDGERTON

VICONTELE CARE MĂ IUBEA

POVESTEA LUI ANTHONY

Traducere din limba engleză și note
ELENA ARHIRE

LITERA

București

Capitolul 1

Desigur, tema craiului a mai fost discutată anterior în cronica de față, iar autoarea a ajuns la concluzia că există crai și crai.

Anthony Bridgerton este un Crai.

Un crai (cu literă mică) este tânăr și necopt. El se laudă cu isprăvile lui, se poartă cu o nesfârșită nerozie și se crede periculos pentru femei.

Un Crai (cu majusculă) știe că este periculos pentru femei.

El nu se laudă cu isprăvile lui pentru că nu are nevoie. Știe că bărbații și femeile deopotrivă vor șușoti despre el pe la colțuri și, în realitate, ar prefera să nu se mai șușotească deloc despre el. El știe cine este și ce a făcut; pentru el, orice alte relatări sunt inutile.

El nu se poartă ca un netot pentru simplul motiv că nu este unul (nu mai mult decât te-ai aștepta de la toți reprezentanții genului masculin). Are puțină răbdare cu slăbiciunile societății și, la drept vorbind, de cele mai multe ori autoarea nu poate spune că îl condamnă pentru asta.

Iar dacă acest lucru nu îl descrie la perfecție pe viconte-le Bridgerton... fără doar și poate, cel mai eligibil burlac din actualul sezon social, autoarea va pune de îndată condeiul jos. Singura întrebare este: va fi anul 1814 sezonul

în care, în sfârșit, viconte să cedeze splendidei beatitudini a căsătoriei?

Autoarea crede că...

Nu.

Ziarul de societate al doamnei Whistledown

20 aprilie 1814

– Te rog să nu-mi zici, spuse Kate Sheffield fără să întrebe pe cineva în mod special, că scrie din nou despre viconte Bridgerton.

Sora ei vitregă Edwina, mai tânără cu aproape patru ani, ridică privirea din ziarul cu o singură pagină.

– De unde îți dai seama?

– Chicotești de parcă ai luat-o razna.

Edwina chicoti, făcând să se cutremure divanul cu damasc albastru pe care erau așezate amândouă.

– Vezi? spuse Kate și o înghionti ușor în braț. Mereu chicotești atunci când scrie despre vreun crai condamabil.

Dar Kate zâmbi larg. Puține lucruri îi plăceau mai mult decât să-și tachineze sora. În glumă, firește.

Mary Sheffield, mama Edwinei, și mama vitregă a lui Kate de aproape optsprezece ani, ridică privirea din broderia ei și își împinse ochelarii mai sus pe nas.

– De ce tot râdeți voi două acolo?

– Kate este supărată că doamna Whistledown scrie din nou despre viconte cel libertin, explică Edwina.

– Nu sunt supărată, spuse Kate, chiar dacă nu o asculta nimeni.

– Despre Bridgerton? întrebă Mary absentă.

Edwina încuviință.

– Da.

– Scrie mereu despre el.

– Eu cred că îi place pur și simplu să scrie despre crai, comentă Edwina.

– Bineînțeles că îi place să scrie despre crai, i-o întoarse Kate. Dacă scrie despre oameni plictisitori, nu-i mai cumpără nimeni ziarul.

- Nu este adevărat, răspunse Edwina. Chiar săptămâna trecută a scris despre noi, iar Dumnezeu știe că nu suntem cei mai interesanți oameni din Londra.

Kate zâmbi la naivitatea surorii ei. Poate că Edwina și Kate nu erau cei mai interesanți oameni din Londra, dar Edwina, cu părul ei de culoarea untului și ochii de un uluitor albastru-deschis, fusese deja numită „Neasemuita anului 1814“. Pe de altă parte, Kate, cu părul ei de un castaniu banal și ochii de un căprui comun, era cunoscută drept „sora mai mare a Neasemuitei“.

Bănuia că existau și porecle mai rele. Măcar nu începuse încă nimeni să îi spună „sora fată bătrână a Neasemuitei“. Ceea ce era cu mult mai aproape de adevăr decât orice și-ar fi dorit să recunoască membrii familiei Sheffield. La 20 de ani (aproape 21, dacă voiai să fii scrupulos de sincer în privința asta), Kate era un pic cam bătrână ca să se bucure de primul ei sezon în Londra.

Dar chiar nu avuseseră de ales. Familia Sheffield nu era înstărită nici pe vremea când trăia tatăl lui Kate, iar de când murise, cu cinci ani în urmă, ele fuseseră obligate să facă și mai multe economii. Cu siguranță nu ajunseseră la sapă de lemn, dar erau nevoite să se uite la fiecare bănuț și să fie atente cu fiecare liră.

În situația lor strâmtorată, familia Sheffield putea să adune fondurile necesare doar pentru o singură călătorie la Londra. Costa bani să închiriezi o casă – o trăsură – și să angajezi numărul strict necesar de slujitori pe perioada sezonului. Mai mulți bani decât își putea permite să cheltuiască de două ori. La cum stăteau lucrurile, fuseseră nevoite să economisească bani cinci ani la rând pentru a-și mai permite această călătorie la Londra. Iar dacă fetele nu aveau succes pe piața matrimonială... ei bine, nimeni nu le va arunca în închisoarea datornicilor, dar vor fi nevoite să privească spre viitorul unei vieți petrecute în liniște și într-o sărăcie de bonton în vreo căsuță încântătoare din Somerset.

Și iată cum fetele erau nevoite să-și facă debutul în același an. Se decisese că momentul cel mai logic era când Edwina tocmai împlinea 17 ani, iar Kate, aproape 21. Lui Mary i-ar fi plăcut să aștepte până când Edwina împlinea 18 ani și să fie puțin mai matură, dar

ar fi însemnat ca Kate să ajungă să împlinească aproape 22 de ani și, Doamne, cine se mai însura cu ea atunci?

Kate zâmbi pieziș. Nici măcar nu își dorise un sezon. Știuse de la bun început că nu era genul care să atragă atenția lumii bune. Nu era îndeajuns de frumoasă ca să se treacă cu vederea lipsa de zestre și nu învățase niciodată să se fandosească, să umble cu mănuiși, să se preumble grațios și să facă toate lucrurile pe care alte fete păreau să le știe încă din leagăn. Până și Edwina, care nu avea nici o urmă de viclenie înăuntrul ei, știa cumva să se poarte, să meargă delicat și să suspine, astfel că bărbații ajungeau să se ia la ceartă doar ca să aibă onoarea de a o ajuta să traverseze strada.

Kate, pe de altă parte, stătea întotdeauna cu umerii trași înapoi și se ținea dreaptă, nu putea să stea locului nici dacă viața ei ar fi depins de asta și mergea de parcă era implicată într-o cursă – și de ce nu? se întreba ea întotdeauna. Dacă voiai să ajungi undeva, ce rost avea să nu ajungi acolo repede?

Cât despre sezonul actual la Londra, nici măcar nu îi plăcea prea mult orașul. O, se simțea destul de bine și întâlneau mulți oameni drăguți, dar un sezon la Londra i se părea o risipă cumplită de bani unei fete care ar fi fost pe deplin mulțumită să rămână la țară și să găsească un bărbat rezonabil cu care să se mărite acolo.

Dar Mary nici nu voia să audă de așa ceva.

– Când m-am măritat cu tatăl tău, obișnuia ea să spună, am jurat să te iubesc și să te cresc cu toată grija și dragostea pe care i le-aș fi acordat unui copil din sângele meu.

Kate reuși să rostească un „Dar...” înainte ca Mary să continue:

– Am o responsabilitate față de sărmana ta mamă, Dumnezeu s-o odihnească în pace, iar o parte din responsabilitatea asta este să te văd măritată la casa ta fericită și în siguranță.

– Aș putea să fiu fericită și în siguranță la țară, răspunse Kate.

Mary o contrazise:

– La Londra sunt mai mulți bărbați din care să alegi.

După care interveni și Edwina, insistând că se va simți absolut groaznic fără ea, și din moment ce Kate nu suporta ideea de a-și vedea sora nefericită, soarta îi fusese pecetluită.

Și iată că era aici... stând într-un salon de zi oarecum prăfuit dintr-o casă închiriată într-o zonă din Londra care era aproape la modă și...

Ea se uită cu șiretenie în jur.

... și ea era cât pe ce să înșface gazeta din prinsoarea surorii ei.

– Kate! țipă Edwina, cu ochii ieșindu-i din orbite și privind spre triumghiul micuț de hârtie de ziar care îi mai rămăsese între degetul mare și arătător. N-am terminat!

– Citești de o veșnicie, spuse Kate cu un zâmbet obraznic. În plus, vreau să văd ce are de spus azi despre vicontele de Bridgerton.

Ochii Edwinei, care erau de obicei comparați cu două lacuri scoțiene liniștite, licăriră cu malițiozitate.

– Ești *teribil* de interesată de viconte, Kate. Este ceva ce nu ne spui?

– Fii serioasă! Nici măcar nu-l cunosc pe om. Și dacă l-aș cunoaște, probabil că aș lua-o la fugă în direcția opusă. Este exact genul de bărbat pe care noi două ar trebui să-l evităm cu orice preț. Probabil că ar putea să seducă și un aisberg.

– Kate! exclamă Mary.

Kate făcu o grimasă. Uitase că mama ei vitregă asculta.

– Ei bine, este adevărat, adăugă ea. Am auzit că a avut mai multe amante decât am avut eu aniversări.

Mary ridică privirea câteva secunde, de parcă încerca să decidă dacă voia sau nu să răspundă, apoi spuse în cele din urmă:

– Nu că ar fi un subiect potrivit pentru urechile voastre, dar mulți bărbați au.

– Oh! Kate se îmbujoră. Puține lucruri erau mai enervante decât să fi contrazis cu hotărâre atunci când încerci să demonstrezi o idee măreață. Ei bine, atunci, a avut de două ori mai multe. Oricum ar fi, este mult mai promiscuu decât majoritatea bărbaților și nicidecum genul căruia să i se permită să o curteze pe Edwina.

– Și *tu* te vei bucura de sezon, îi aminti Mary.

Kate îi aruncă lui Mary cele mai sarcastice dintre priviri. Toate trei știau că, dacă vicontele alegea să facă curte unei Sheffield, aceea nu va fi Kate.

– Nu cred să existe ceva pe lume care să-ți schimbe părerea, spuse Edwina și ridică din umeri, în timp ce se apropie de Kate ca să vadă mai bine ziarul. De fapt, ea nu spune foarte multe despre el. Este mai degrabă un tratat pe tema crailor.

Kate cercetă cu privirea cuvintele tipărite.

– Hm, spuse ea, principala ei expresie de dispreț. Pun pariu că are dreptate. Probabil că el nu o să se dea pe brazdă anul ăsta.

– Tu mereu crezi că doamna Whistledown are dreptate, murmură Mary cu un zâmbet.

– De obicei, are, răspunse Kate. Trebuie să recunoști că, pentru o scriitoare la o fițuică de scandal, dă dovadă de un bun-simț remarcabil. Cu siguranță, a avut dreptate în evaluarea tuturor oamenilor pe care i-am cunoscut până acum la Londra.

– Ar trebui să judeci singură, Kate, îi spuse Mary în glumă. Este sub demnitatea ta să-ți întemeiezi opiniile pe spusele unei ziariste de scandal.

Kate știa că mama ei avea dreptate, dar nu voia să o recunoască, astfel că mai scoase un „Hm” și reveni cu atenția spre ziarul pe care îl ținea în mâini.

Whistledown era, fără îndoială, cel mai interesant material de lectură din toată Londra. Kate nu știa exact când fusese începută rubrica de bârfe – undeva cu un an înainte, auzise ea –, dar un lucru era cert. Indiferent cine era doamna Whistledown (și nimeni nu îi cunoștea *cu adevărat* identitatea), ea era o femeie cu multe relații în lumea bună. Trebuia să fie așa. Nici un intrus nu putuse vreodată să dezvăluie toate bârfele pe care le tipărea în cronica ei în fiecare zi de luni, miercuri și vineri.

Doamna Whistledown relata întotdeauna cele mai recente zvonuri și, spre deosebire de alți ziariști, nu șovăia să folosească numele complete ale oamenilor. De exemplu, după ce decisese cu o săptămână în urmă că lui Kate nu îi stătea bine în galben, ea scrisese negru pe alb: „Galbenul o face pe bruneta domnișoară Katharine Sheffield să arate ca o narcisă perpelită”.

Kate nu ținuse seama de insultă. Auzise de mai multe ori faptul că nu te puteai considera „lansat în societate” până nu te insulta

doamna Whistledown. Până și Edwina, care avea un succes social uriaș, conform standardelor oricui, fusese geloasă pe Kate că se evidențiasse printr-o asemenea insultă.

Și chiar dacă nu își dorea neapărat să se afle la Londra pentru sezon, Kate își dădu seama că, dacă era nevoie să ia parte la întreaga agitație socială, putea la fel de bine să nu fie deloc un eșec. Dacă a fi insultată într-o fițuică de scandal era unicul indiciu al succesului, ei bine, fie și așa. Kate își va purta cu mândrie victoriile.

Astfel, când Penelope Featherington se lăuda că fusese asemănătoare cu un fruct citric răscopt în rochia din satin de culoarea mandarinei, Kate putea să-și fluture mâna și să spună cu o afectare grozavă: „Da, ei bine, eu sunt o narcisă perpelită“.

– Într-o bună zi, anunță Mary din senin și își mai împinse o dată ochelarii cu arătătorul, cineva o să descopere adevărata identitate a femeii ăsteia, iar atunci o să dea de belea.

Edwina își privi mama cu interes.

– Chiar crezi că o să existe cineva care să o descopere? Reușește să-și păstreze secretul de mai bine de un an deja.

– Nici un lucru care este atât de mare nu poate să rămână secret pentru totdeauna, răspunse Mary. Înțepă broderia cu acul, trecând un fir lung galben prin țesătură. Ascultați-mă pe mine! Mai devreme sau mai târziu, toate o să iasă la iveală și, când o să se întâmple asta, o să izbucnească în oraș un scandal cum nu s-a mai văzut vreodată.

– Ei bine, eu, dacă aș ști cine este, anunță Kate și întoarse ziarul pe cealaltă parte, probabil mi-aș face-o cea mai bună prietenă. Este diabolic de amuzantă. Și orice ar spune lumea, ea are aproape întotdeauna dreptate.

Chiar în clipa aceea, Newton, câinele oarecum supraponderal al lui Kate din rasa corgi, intră alergând în salon.

– Câinele ăsta nu se presupune că trebuie să stea afară? Întrebă Mary.

Apoi scoase un „Kate!“ suspinat când câinele se lăsă peste picioarele ei și scheună, de parcă ar fi așteptat un pupic.

– Newton, vino aici imediat, îi porunci Kate.

Căinele se uită lung și cu jind spre Mary, apoi se apropie legănat de Kate, sări pe canapea și își întinse lăbuțele din față în poala ei.

– Te umple de păr, spuse Edwina.

Kate ridică din umeri, în vreme ce îi mângâia blana deasă de culoarea caramelului.

– Nu-i nimic.

Edwina oftă, dar se întinse și îl mângâie în treacăt pe Newton.

– Ce mai spune? întrebă ea, aplecându-se în față cu interes. N-am mai apucat să văd a doua pagină.

Kate zâmbi la sarcasmul surorii ei.

– Nu prea multe. Câte ceva despre ducele și ducesa de Hastings, care se pare că au sosit în oraș la începutul săptămânii, o listă cu felurile de mâncare de la balul lui Lady Danbury, despre care spune că au fost „surprinzător de delicioase” și o descriere mai degrabă nefericită despre rochia doamnei Featherington de luna trecută.

Edwina se încruntă.

– Chiar pare că se ia de familia Featherington destul de mult.

– Și nu e de mirare, spuse Mary, apoi își lăsă broderia deoparte și se ridică. Femeia n-ar ști cum să aleagă culoarea de rochie pentru fetele ei nici dacă i s-ar înfășura un curcubeu în jurul gâtului.

– Mamă! exclamă Edwina.

Kate își acoperi gura cu o mână, încercând să nu râdă. Mary făcea rareori afirmații atât de sentențioase, dar când le făcea, erau întotdeauna nemaipomenite.

– Ei bine, este adevărat. Își tot îmbracă fata cea mică în culoarea mandarinei. Toată lumea își dă seama că sârmana fată are nevoie de albastru sau de un verde mentă.

– Tu m-ai îmbrăcat în galben, îi reaminti Kate.

– Și-mi pare rău că am făcut asta. Așa mă învăț minte să nu mai ascult de o vânzătoare. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de judecata mea. O să fie nevoie pur și simplu să ajustăm rochia pentru Edwina.

Din moment ce Edwina era cu un cap mai scundă decât Kate și ceva mai grațioasă, nu va fi o problemă.

– Când o să faci asta, spuse Kate și se întoarse spre sora ei, să te asiguri că scapi și de volănașul de pe mâneci. Îți distrage atenția îngrozitor. Și te mânăncă. Aproape că-mi venea să-l rup chiar acolo, pe loc, la balul Ashbourne.

Mary își dădu ochii peste cap.

– Sunt surprinsă și recunoscătoare că ți s-a părut potrivit să te abții.

– Eu sunt surprinsă, dar nu și recunoscătoare, spuse Edwina cu un zâmbet malițios. Gândiți-vă numai cât s-ar fi distrat doamna Whistledown pe tema *asta*.

– Ah, da, spuse Kate și îi întoarse zâmbetul. Parcă și văd: „Narcisa perpelită și-a smuls petalele“.

– Eu urc, le anunță Mary, scuturând din cap la bufoneriile fiicelor ei. Încercați totuși să nu uitați că avem o petrecere la care participăm diseară. Poate vreți să vă odihniți puțin înainte să plecăm. Se mai anunță o noapte târzie pentru noi.

Kate și Edwina dădură din cap și promisera că așa vor face, în vreme ce Mary își strânse broderia și plecă din încăpere. De îndată ce ieși, Edwina se întoarse spre Kate și o întrebă:

– Ai decis cu ce te îmbraci în seara asta?

– Cu rochia din voal verde, cred. Știu că ar trebui să port alb, dar mă tem că nu mi se potrivește.

– Dacă tu nu porți alb, spuse Edwina cu loialitate, atunci nu port nici eu. Eu îmi pun rochia din muselină albastră.

Kate încuviință aprobator și reveni cu privirea spre ziarul pe care îl ținea în mână, încercând să îl țină și pe Newton, care se pusese pe spate și se întindea ca să fie mângâiat pe burtă.

– Chiar săptămâna trecută, domnul Berbrooke a zis că în albastru ești ca un înger. Pentru că se potrivește atât de bine cu ochii tăi.

Edwina clipi surprinsă.

– Domnul Berbrooke ți-a spus asta? Ție?

Kate ridică privirea.

– Desigur. Toți pretendenții tăi caută să-ți transmită complimentele prin intermediul meu.

– Da? De ce oare?

Kate zâmbi ușor și îngăduitor.

- Păi, Edwina, poate are ceva de-a face cu momentul când ai anunțat de față cu toată lumea, la serata muzicală Smythe-Smith, că nu te-ai putea mărita niciodată fără încuviințarea surorii tale.

Obrajii Edwinei se colorară în cea mai discretă nuanță de trandafiriu.

- Nu a fost de față cu toată lumea, mormăi ea.

- A fost ca și cum. Vestea s-a răspândit mai repede decât un incendiu. Eu nici măcar nu eram în încăpere în clipa aceea și mi-a luat două minute să aflu.

Edwina își încrucișă brațele și scoase un „Hm“ care o făcu să semene cu sora ei.

- Ei bine, este adevărat, și nu-mi pasă cine știe. Știu că trebuie să-mi găsesc o partidă măreață și extraordinară, dar nu trebuie să mă mărit cu cineva care să se poarte urât cu mine. Oricine are capacitatea să te impresioneze cu adevărat pe *tine* ar trebui să fie acceptabil.

- Deci sunt atât de greu de impresionat?

Cele două surori se uitară una la alta, apoi răspunseră la unison:

- Da.

Dar în timp ce Kate râdea împreună cu Edwina, se simți cuprinsă de un sentiment neplăcut de vină. Toate cele trei femei Sheffield știau că Edwina va fi cea care va pune mâna pe un nobil sau se va căsători cu un bărbat bogat. Edwina va fi cea care se va asigura că familia ei nu va trebui să-și trăiască viața într-o sărăcie lucie. Edwina era o frumusețe, în timp ce Kate era...

Kate era Kate.

Pe Kate nu o deranja. Frumusețea Edwinei era pur și simplu un fapt real. Erau anumite adevăruri pe care Kate ajunsese de mult să le accepte. Kate nu va învăța niciodată să valseze fără să încerce să preia inițiativa; îi va fi întotdeauna frică de furtunile cu tunete și fulgere, indiferent cât de des își spunea că era ceva stupid; și indiferent de ceea ce purta, indiferent de felul în care își aranja părul sau își ciupea obrajii, nu va fi niciodată atât de frumoasă ca Edwina.